

světlo a hltalo je v ulicích a za noci je pak opět vyplivovalo tisíce světélky, nestvůra, jež rodila, rozkládala, pohřbívala pořád nové lidi. Jitro bylo stále zářivější, svtivá kopule nad doznívajícími zvony.

Tschanz čekal celou hodinu, bledý ve světle, jež odprýskávalo od zdí. Netrpělivě se procházel v podloubí před katedrálou, vzhlížel k chrličům, divým příšerám, které civěly na dlažbu, jež ležela v slunci. Konečně se rozevřely portály. Proud lidí byl mocný, kázání měl Lüthi, ale hned zahlédl bílý plášť. Anna k němu přistoupila. Řekla, že ho ráda vidí, a podala mu ruku. Šli vzhůru Kotlářskou ulicí v houfu věřících, obklopeni starými a mladými lidmi, tu profesor, tam nedělně vystrojená paní pekařová, tam dva studenti s dívkou, tucet úředníků, učitelů, všichni čistotní, všichni vymydlení, všichni hladoví, všichni v radostném očekávání svátečního jídla. Došli na náměstí Kasina, přešli je a scházeli k Marzili. Na mostě se zastavili.

„Slečno Anno,“ řekl Tschanz, „dnes dopadnu Ulrichova vraha.“

„Copak víte, kdo jím je?“ zeptala se překvapeně.

Pohlédl na ni. Stála před ním, bledá a pohublá. „Myslím, že vím,“ řekl. „Až ho dopadnu,“ trochu s otázkou zaváhal, „budete mi tím, čím jste byla svému zesnulému ženichovi?“

Anna hned neodpověděla. Přitáhla si těsněji plášť, jako by jí mrazilo. Zvedl se lehký vítr, rozcuchal jí plavé vlasy, ale pak řekla: „Až ho dopadnete.“

Podali si ruce a Anna přešla na druhý břeh. Hleděl za ní. Bílý plášť svítil mezi břízkami, ztrácel se mezi chodci, opět se vynořil, konečně zmizel. Poté šel k nádraží, kde nechal vůz. Jel do Ligerzu. Blížilo se poledne, když tam dorazil, neboť jel pomalu, občas i zastavil, vyšel si s cigaretou do polí, vrátil se opět k vozu, jel dále. V Ligerzu zaparkoval před stanicí, potom stoupal po schodech ke kostelu. Uklidnil se. Jezero bylo tmavě modré, révoví holé a půda mezi ním hnědá a kyprá. Ale Tschanz nic nevnímal, o nic se nestaral. Nezadržitelně a stejnoměrně vystupoval, aniž se otočil, aniž se zastavil. Cesta vedla strmě do kopce, lemovaná bílými zídkami, míjel vinohrad za vinohradem. Tschanz stoupal stále výše, klidně, zvolna, neomylně, pravou ruku v kapse kabátu. Někdy mu zkrížila cestu ještěrka, káňata vzlétala, země se třepetala v žáru slunce jako v létě; nezadržitelně stoupal. Později vešel do lesa, opustil révoví. Ochladilo se. Mezi kmeny svítily bělostné jurské skaliny. Stoupal stále výše, kráčel stále stejným krokem, postupoval stále stejnou vytrvalou chůzí a dorazil do polí. Byla to ornice a pastviny; cesta

stoupala mírněji. Minul hřbitov, obdélník obklopený šedivou zdí s dokořán otevřenými vraty. Černě oděné ženy kráčely po cestíčkách, stál tam shrbený stařec, hleděl za chodcem, jenž šel pořád dál, pravou ruku v kapse kabátu.

Dorazil do Prêles, tam odbočil, obešel hotel Medvěd a zamířil k Lamboingu. Vzduch nad planinou byl nehybný a bez vodních par. Předměty, i ty nejvzdálenější, se velmi ostře rýsovaly. Jenom hřeben Chasseralu byl pokryt sněhem, jinak svítilo vše jasnou hnědí, již prolamovala běl zdí a červeň střech, černé pásy rolí. Tschanz kráčel stejnoměrně dále; slunce mu svítilo do zad a vrhalo před něho stín. Silnice se svažovala, blížil se k pile, nyní svítilo slunce z boku. Kráčel dále, aniž myslel, aniž vnímal, hnán *jedinou* vůlí, ovládán *jedinou* vášní. Kdesi zaštěkal pes, potom přiběhl, očichával vytrvalého chodce, zase odběhl. Tschanz šel dále, stále po pravé straně silnice, krok za krokem, ani pomaleji, ani rychleji, k domu, který se nyní vynořil v hnědavých polích, obstupen holými topoly. Tschanz sešel z cesty a kráčel do polí. Boty mu zapadaly do vlahé hlíny nezoraného lánu, kráčel vpřed. Potom dorazil k bráně. Byla otevřená. Tschanz jí prošel. Na dvoře stál americký vůz. Tschanz si ho nevsímal. Šel k domovním dveřím. I ty byly otevřené. Tschanz vstoupil do předsíně, otevřel druhé dveře a vkročil do haly v přízemí. Zastavil se. Protějšími okny vnikalo oslňující světlo. Necelých pět kroků před ním stál Gastmann a vedle něho obrovití sluhové, nehybní a hroziví, dva zabijáci. Všichni tři byli v kabátech, vedle nich se vršily kufry, všichni byli připraveni k odjezdu.

Tschanz stál nehybně.

„Tak to jste vy,“ řekl Gastmann a trochu překvapeně hleděl na klidný, bledý obličej policisty a na otevřené dveře za ním.

Pak se dal do smíchu: „Takhle to tedy myslel dědek! Docela šikovné, náramně šikovné!“

Gastmann měl vytřeštěné oči a svítila v nich strašidelná veselost.

Klidně, bez jediného slova a skoro pomalu vyndal jeden z obou zabijáků z kapsy revolver a střelil. Tschanz ucítil na levém lokti úder a uskočil stranou. Pak vystřelil třikrát do Gastmannova smíchu, který dozníval teď jakoby v prázdném, nekonečném prostoru.

Telefonicky vyrozuměn Tschanzem přispěchal z Lamboingu Charnel, z Twannu Clenin a z Bielu přijela přepadovka. Našli Tschanze krvácejícího u tří mrtvol, další střela ho zasáhla na levém předloktí. Přestřelka netrvala zřejmě dlouho, ale všichni tři před smrtí ještě vystřelili. U všech našli revolver, jeden ze sluhů jej svíral v ruce. Co se po Charnelově příchodu dělo dále, Tschanz nebyl již s to vnímat. Když ho lékař z Neuvevillu obvazoval, padl dvakrát do mdlob; ukázalo se však, že rány nejsou nebezpečné. Později se dostavili vesničaná, sedláci, dělníci, ženy. Dvůr byl přeplněn a policie ho uzavřela; jakési dívka se však podařilo proniknout do haly, kde se s hlasitým nářkem vrhla ke Gastmannovi. Byla to číšnice, Charnelova nevěsta. Ten stál opodál, rudý vztekem. Pak odnesli Tschanze mezi uhýbajícími venkovany do vozu.

„Tak tady leží všichni tři,“ řekl Lutz příštího rána a ukázal na mrtvé, ale jeho hlas nezněl triumfálně, zněl smutně a unaveně.

Von Schwendi konsternovaně přikývl. Plukovník přijel do Bielu s Lutzem z příkazu svých klientů. Vstoupili do místnosti, kde ležely mrtvoly. Malým zamřížovaným okénkem dopadal šikmý paprsek. Oba stáli v kabátech a mrzli. Lutz měl zarudlé oči. Celou noc se zabýval Gastmannovými deníky, těžko čitelnými těsnopisnými záznamy.

Lutz strčil ruce hlouběji do kapes. „My lidé se bojíme jeden druhého, proto budujeme státy, pane von Schwendi,“ začal opět skoro tiše, „obklopujeme se hlídači všeho druhu, policisty, vojáky, veřejným míněním; ale co je nám to platné?“ Lutzův obličej se zkrivil, oči mu vystoupily a on se dutě, mečivě zachechtal do místnosti, která je chladně a chudě obklopovala. „Pitomec v čele velmoci, vládní rado, a v tu ránu jsme vyřízeni, takový Gastmann, a už se trhá řetěz stráží, předsunuté hlídky jsou obelstěny.“

Von Schwendi nahlédl, že by bylo nejlépe postavit vyšetřujícího soudce na pevnou zem, nevěděl však jak. „Všemožní lidé prostě využívají našich kruhů přímo nestoudným způsobem,“ řekl nakonec. „Je to trapné, nadmíru trapné.“

„Nikdo nic netušil,“ utěšoval ho Lutz.

„A Schmied?“ zeptal se vládní rada, šťasten, že našel styčný bod.

„Našli jsme u Gastmanna poznámky, které patřily Schmiedovi. Byly v nich údaje o Gastmannově životě a domněnky o jeho zločinech. Schmied se snažil Gastmanna usvědčit. Dělal to jako soukromá osoba, chyba, za niž musel pykat; neboť je dokázáno, že Gastmann dal zavraždit i Schmieda: Schmied byl zřejmě zabit zbraní, kterou jeden ze sluhů držel v ruce, když ho Tschanz zastřelil.“

Prohlídka zbraně to ihned potvrdila. Také důvod zavraždění je jasný: Gastmann se obával, že ho Schmied odhalí. Schmied se nám měl svěřit. Ale byl mladý a ctižádostivý.“

Bärlach vstoupil do umrlčí komory. Jakmile Lutz spatřil stařika, zmelancholil a skryl ruce opět do kapes. „Nuže, komisaři,“ řekl a přešlapoval z nohy na nohu, „hezké, že se tu setkáváme. Vy jste se včas vrátil z dovolené a také já jsem se s vládním radou přihnal zrovna včas. Teď tu máme mrtvé jako na talíři. Co jsme se nahádali, Bärlachu, já byl pro velemoudrou policii se všemi vymoženostmi, nejraději bych ji byl ještě vyzbrojil atomovou bombou, a vy, komisaři, jste byl spíš pro něco lidského, pro jakýsi četnický sbor bodrých dědečků. Zapomeňme na to. Oba jsme neměli pravdu, Tschanz nás docela nevědecky vyvrátil pouhým revolverem. Nechci se ptát jak. Dobrá, byla to sebeobrana, musíme mu věřit a můžeme mu věřit. Kořist za to stála, zastřelení si tisíckrát zasloužili smrt, jak se tak hezky říká, a kdyby se na to šlo vědecky, čmouchali bychom teď u cizích diplomatů. Budu muset Tschanze povýšit; ale jsme to oslové, oba. Případ Schmied je uzavřen.“

Lutz svěsil hlavu, zmaten starcovým záhadným mlčením, spadl mu hřebínek, stal se z něho korektní, pečlivý úředník, pochrchlával, a když zpozoroval stále ještě rozpačitého von Schwendiho, zrudl; načež provázen plukovníkem, pomalu vyšel do temnoty jakési chodby a nechal Bärlacha o samotě. Mrtvoly ležely na přenosných márách a byly přikryté černým sukem. Z holých šedých stěn oprýskávala omítka. Bärlach přistoupil k prostředním márám a odkryl mrtvého. Byl to Gastmann. Bärlach stál nad ním lehce nakloněn, černé sukno v levici. Mlčky shlížel na voskovou tvář mrtvého, na přetrvávající veselý rys kolem rtů, ale oční jamky se teď ještě víc prohloubily a v propastech nečítalo už nic hrozného. Tak se potkali naposled, lovec a zvěř, jež nyní ležela skolená u jeho nohou. Bärlach tušil, že se nyní dohrál život *obou*, a ještě jednou niterným zrakem přehlížel ona léta, v duchu procházel tajuplnými chodbami labyrintu, jenž představoval jejich život. Nyní nezůstalo mezi nimi nic než nezměrnost smrti, soudce, jehož ortel je mlčení. Bärlach stál pořád ještě skloněn a šikmé světlo cely mu dopadalo na tvář a ruce, hravě halilo i mrtvolu, bylo určené pro oba, stvořené pro oba, usmířovalo oba. Mlčení smrti na něho doléhalo, vkrádalo se do něho, nedávalo mu však klid jako tomu druhému. Mrtví mají vždy pravdu. Bärlach pomalu opět přikryl Gastmannův obličej. Naposled, co ho vidí: od této chvíle patří jeho nepřítel hrobu. Jen *jediná* myšlenka ho po léta ovládala: zničit toho, jenž mu teď leží

F u nohou v holé šedé komoře, pokryt padající omítkou jako lehoun-
kým, drobným sněhem; a teď už staříkovi nezbývalo nic než to
F unavené přikrytí, nic než pokorná prosba o zapomenutí, jediná
D milost, jež je s to ukonejšit srdce stravované zuřícím požárem.

Ještě téhož dne, přesně v osm hodin, vstoupil Tschanz do staří-
kova domu v Altenbergu, naléhavě pozván na tuto hodinu. K jeho
j překvapení mu otevřela mladá služebná v bílé zástěře, a když vešel
c na chodbu, zaslechl z kuchyně klokotavý zvuk vařící se vody a jídel,
řinčení nádobí. Služebná mu sňala plášť z ramen. Levou ruku měl
v pásce; přesto přijel vozem. Dívka mu otevřela dveře do jídelny
a Tschanz stanul v úžasu: stůl byl slavnostně prostřen pro dva. Ve
svícnu hořely svíce a na jednom konci stolu seděl Bärlach v křesle,
rudě ozářen tichými plameny, obraz neochvějného klidu.

„Posad se, Tschanzi,“ zvolal stařík hostu v ústrety a ukázal na
N druhé křeslo, jež bylo přisunuto ke stolu. Tschanz zmámeně usedl.

„Nevěděl jsem, že jdu na hostinu,“ řekl konečně.

„Oslavíme tvé vítězství,“ odpověděl stařík klidně a odsunul svícen
trochu stranou, takže si viděli přímo do tváří. Pak zatleskal. Dveře
se otevřely a statná, kulatoučká žena přinesla mísu vrchovatě na-
loženou sardinkami, raky, saláty z okurek, rajčat, hrášku, osázenou
horami majonézy a vajec, mezi tím studený nárez, drůbeží maso
a losos. Stařík si ze všeho nabíral. Když Tschanz spatřil, jakou
obrovskou porci si nemocný nabral, poprosil jen o trochu bramboro-
vého salátu. „Co budeme pít?“ řekl Bärlach, „ligerzské?“

„Třeba ligerzské,“ odpověděl Tschanz jako ve snu. Služebná
vstoupila a nalévala. Bärlach se pustil do jídla, bral si chléb, hltal
lososa, sardinky, maso červených raků, nárez, saláty, majonézu a
studenou pečínku, tleskl, poručil si ještě jednou. Tschanz celý
zkoprnlý nebyl ještě u konce s bramborovým salátem. Bärlach si
dal nalít sklenici potřetí.

„A teď paštiky a červené neunenburské,“ zvolal. Vyměnili talíře,
Bärlach si dal naložit na talíř tři paštiky plněné husími játry, vepřo-
vým a lanýži.

„Jste přece nemocen, komisaři,“ ozval se Tschanz nesměle.

„Dneska ne, Tschanzi, dneska ne. Oslavuji, protože jsem ko-
nečně odhalil Schmiedova vraha!“

Vypil druhou sklenici červeného a načal třetí paštiku, nepřetržitě
jedl, chtivě hltal pokrmu vezdejšího světa, rozměňoval je mezi
čelistmi jako démon, který ukájí nekonečný hlad. Na stěně se v divo-
kých stínech rýsovala jeho postava dvakrát zvětšená, mocné pohyby
paží, pokyvování hlavy, podobné tanci triumfujícího černošského
náčelníka. Tschanz zděšeně přihlížel úděsnému divadlu, jež skýtal
na smrt nemocný komisař. Seděl nehybně, aniž co pojedl, aniž
pozřel sebemenší sousto, ani ze sklenice neupil. Bärlach si dal přinést
telecí kotlety, rýži, pommes frites a hlávkový salát, k tomu šampaň-
ské. Tschanz se roztrásl.

„Vy se přetvařujete,“ zaspěl, „vy nejste nemocný!“

Bärlach hned neodpověděl. Nejdříve se zasmál a pak se zabýval
salátem, vychutnáváje list za listem. Tschanz se neodvážil zeptat
hrozného starce podruhé.

„Ano, Tschanzi,“ řekl Bärlach konečně a jeho oči divoce za-
jiskřily, „přetvařoval jsem se. Nikdy jsem nebyl nemocný,“ a strčil
si do úst kus telecího masa, jedl dále, nezadržitelně, nenasytně.

Tu pochopil Tschanz, že vlezl do zákeřné pasti, jejíž dveře za ním
zapadly. Studený pot mu vyrazil z pórů. Hrůza ho svírala stále
silnějšími pažemi. Příliš pozdě pochopil svou situaci, nebylo již
záchrany.

„Vy to víte, komisaři,“ řekl tiše.

„Ano, Tschanzi, vím to,“ řekl Bärlach pevně a klidně, aniž při-
tom pozvedl hlas, jako by hovořil o čemsi lhostejném. „Ty jsi
Schmiedův vrah.“

Pak uchopil číši šampaňského a vyprázdnil ji jediným douškem.

„Vždycky jsem tušil, že to víte,“ zasténal Tschanz skoro neslyšně.

Stařík nehnul brvou. Jako by ho už nezajímalo nic než tohle
jídlo; nemilosrdně si podruhé naložil plný talíř rýže, polil ji omáč-
kou, navrch položil telecí kotletu. Ještě jednou se Tschanz pokusil
zachránit, vzdorovat dábelskému žrotu.

„Kulka pochází z revolveru, který byl nalezen u sluhy,“ prohlásil
vzdorně. Ale jeho hlas zněl sklíčeně.

V Bärlachových přivřených očích to pohrdavě zablesklo. „Ne-
smysl, Tschanzi. Víš dobře, že revolver, který sluha držel v ruce,
když ho našli, patří tobě. Sám jsi ho mrtvému vtiskl do ruky. Jen to,
že v Gastmannovi odhalili zločince, zabránilo tomu, aby tvoje hra
vyšla najevo.“

„To mi nikdy nedokážete,“ vzepřel se Tschanz zoufale.

Stařík se napřímil v křesle, teď už nikoliv nemocný a skleslý,
nýbrž mocný a klidný, obraz nadlidské převahy, tygr pohrávajícím

si s obětí, a vypil zbytek šampaňského. Pak si od neustále přicházející a odcházející služebné dal přinést sýr; k tomu jedl ředkvičky, slané okurky a pórek. Polykal stále nové pokrmy, jako by už jen jednou, naposledy vychutnával vše, co země člověku skýtá.

„Copak jsi to pořád ještě nepochopil, Tschanzi,“ řekl konečně, „žes mi svůj čin už dávno dokázal? Revolver je tvůj, neboť Gastmannův pes, kterého jsi zastřelil, abys mě zachránil, měl v sobě kulku, která musela pocházet ze zbraně, jež přinesla smrt Schmiedovi: z *tvé* zbraně. Ty sám jsi mi poskytl indicie, které jsem potřeboval. Prozradil ses, když jsi mi zachránil život.“

„Když jsem vám zachránil život! Proto jsem tu potvoru už našel,“ odpověděl Tschanz mechanicky. „Věděli jste, že Gastmann má hlídacího psa?“

„Ano. Zabalil jsem si levou ruku do deky.“

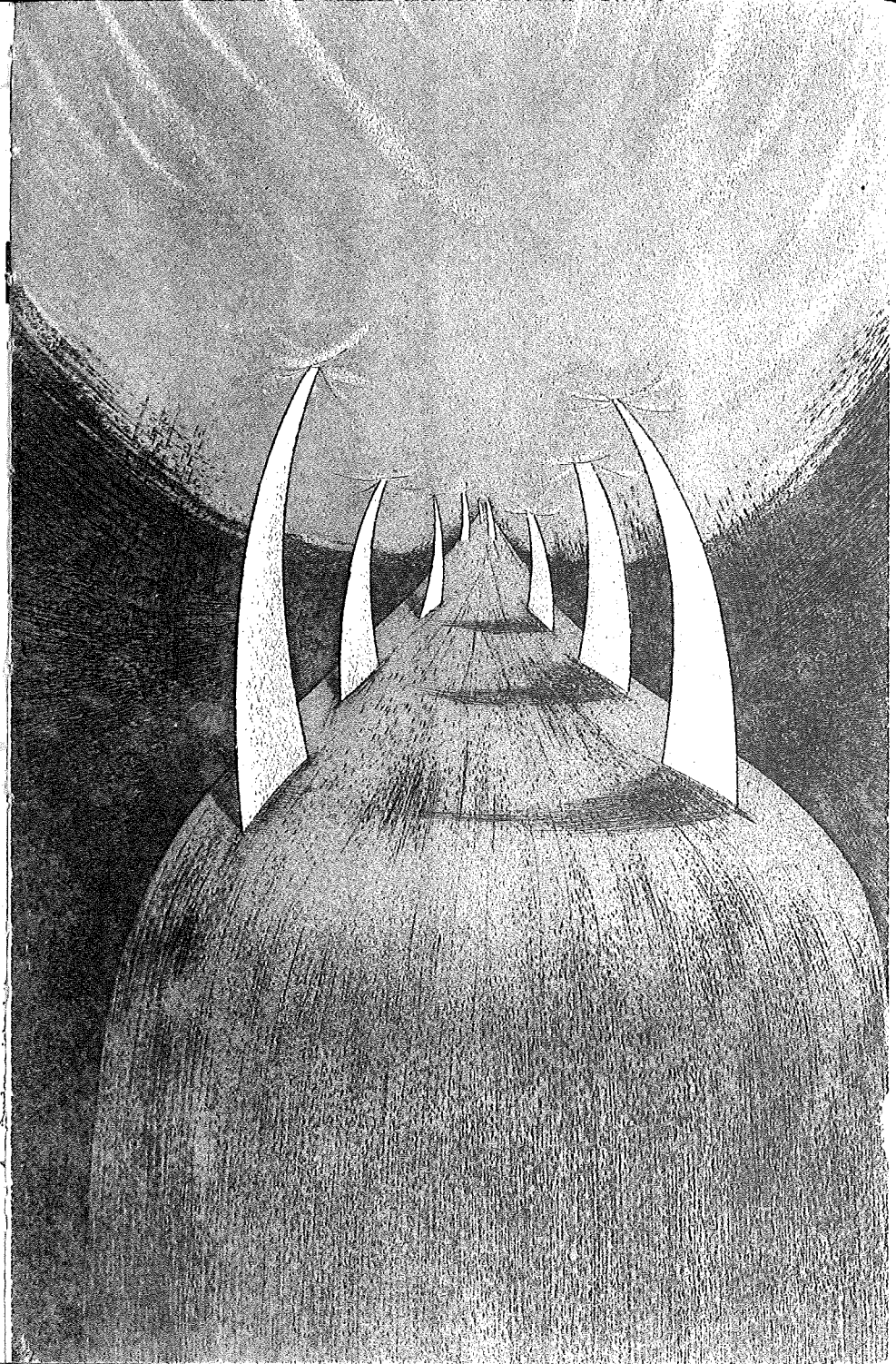
„Pak jste mi už tenkrát nastražil past,“ řekl vrah skoro nehlasně.

„Už tenkrát. Ale první důkaz jsi mi přinesl, když jsi v pátek jel se mnou přes Ins do Ligerzu, abys mi zahrál komedii s Modrým Charónem. Schmied jel ve středu přes Zollikofen, to jsem věděl, neboť oné noci se zastavil v garáži v Lyssu.“

„Jak to víte?“ zeptal se Tschanz.

„Prostě jsem telefonoval. Přes Ins a Erlach jel oné noci vrah: ty, Tschanzi. Přijel jsi z Grindelwaldu. Penzión Eiger má také modrou mercedesku. Po týdny jsi Schmieda pozoroval, hlídal jsi každý jeho krok, žárlil jsi na jeho schopnosti, na jeho úspěch, na jeho vzdělání, na jeho dívku. Věděls, že se zabývá Gastmannem, věděls dokonce, kdy ho navštěvuje, ale nevěděl jsi proč. Tu ti náhodou padl do rukou svazek dokladů na jeho stole. Rozhodl ses, že případ převezmeš a Schmieda zabiješ, abys měl sám jednu úspěch. Uvažoval jsi správně, nedalo by ti moc práce svalit vraždu na Gastmanna. Když jsi v Grindelwaldu spatřil modrou mercedesku, věděls, jak na to. Najal sis vůz na noc ze středy na čtvrtek. Zajel jsem do Grindelwaldu, abych to zjistil. Ostatní je prosté: jel jsi přes Ligerz do Schernelzu a nechal jsi vůz v lese u twannského potoka, prošel jsi lesem zkratkou skrz rokli a tak ses dostal na silnici Twann—Lamboing. U skal sis počkal na Schmieda, on tě poznal a překvapeně zastavil. Otevřel dveře a pak jsi ho zabil. Vždyť jsi mi to sám vylíčil. A teď máš, cos chtěl: jeho úspěch, jeho místo, jeho vůz a jeho přítelkyni.“

Tschanz poslouchal neúprosného šachistu, který mu dal mat a nyní dokončil hrůznou hostinu. Svíce hořely neklidně, světlo plápo-

lalo na tvářích obou mužů, stíny houstly. Mrtvé ticho zavládlo v tom nočním pekle, služebné se už neobjevovaly. Stařík seděl teď nehybně, skoro jako by už ani nedýchal, plápolavé světlo ho zalévalo vždy novými vlnami, rudý oheň, který se třástil na jeho ledovém čele a duši.

„Hrál jste si se mnou,“ řekl Tschanz pomalu.

„Hrál jsem si s tebou,“ odpověděl Bärlach se strašlivou vážností. „Nemohl jsem jinak. Zabils mi Schmieda, a tak jsem musel vzít zavděk tebou.“

„Abych zabil Gastmanna,“ doplnil Tschanz, který rázem pochopil celou pravdu.

„Přesně tak. Polovinu života jsem obětoval, abych Gastmanna dopadl, a Schmied byl mou poslední nadějí. Poštval jsem ho na toho ďábla v lidské podobě, ušlechtilé zvíře na divokou bestii. Ale pak jsi přišel ty, Tschanzi, se svou směšnou zločinnou ctížádostí a zmařils mi poslední šanci. A tak jsem použil *tebe, tebe*, vraha, a proměnil jsem tě v hroznou zbraň, neboť tebe hnalo zoufalství, vrah musel najít jiného vraha. Svůj cíl jsem učinil tvým cílem.“

„Bylo to pro mne peklo,“ řekl Tschanz.

„Pro nás oba to bylo peklo,“ pokračoval stařík se strašlivým klidem. „Zásah von Schwendiho tě dohnal ke krajnosti, musel jsi nějakým způsobem v Gastmannovi odhalit vraha, každé odchylení od stopy, jež vedla ke Gastmannovi, mohlo vést na stopu tobě. Jen Schmiedovy poznámky ti mohly pomoci. Vědels, že byly u mne, nevěděl jsi však, že si pro ně Gastmann přišel. Proto jsi mě v noci ze soboty na neděli přepadl. Taky tě zneklidňovalo, že jsem chtěl jet do Grindelwaldu.“

„Vy jste věděl, že jsem vás přepadl?“ řekl Tschanz tiše.

„Věděl jsem to od první chvíle. Vše, co jsem podnikal, se dělo proto, abych tě dohnal ke krajnímu zoufalství. A když jsi byl nejzoufalejší, šel jsi do Lamboingu, abys věc nějak rozhodl.“

„Jeden z Gastmannových sluhů začal střílet,“ řekl Tschanz.

„V neděli ráno jsem řekl Gastmannovi, že za ním pošlu člověka, který ho zabije.“

Tschanz zavrával. Mráz mu přeběhl po zádech. „Vy jste mě a Gastmanna poštval na sebe jako zvířata.“

„Bestii proti bestii,“ ozvalo se neúprosně z druhého křesla.

„Pak jste byl soudcem a já katem,“ zaúpěl Tschanz.

„Tak je to,“ odpověděl stařík.

„A já jsem pouze chtěl nechtě plnit vaši vůli a teď je ze mne zločinec, člověk, kterého budou stíhat!“

Tschanz vstal, opřel se pravou, zdravou rukou o desku stolu. Hořela už jen jedna svíce. Tschanz se snažil plamennýma očima rozeznat ve tmě staříkovy obrysy, viděl však jen neskutečný, černý stín. Nejistě a po hmatu sáhl do kapsy saka.

„Nech toho,“ zaslechl staříka. „Nemá to smysl. Lutz ví, že jsi tady, a ženy jsou ještě v domě.“

„Ano, nemá to smysl,“ odpověděl Tschanz tiše.

„Případ Schmied je vyřízen,“ pronesl stařík do temnoty pokoje.

„Nikdy tě neprozradím. Ale jdi! Kamkoliv! Nechci tě už vidět. Stačí, že jsem odsoudil *jednoho*. Jdi! Jdi!“

Tschanz svěsil hlavu a vyšoural se ven, srostl s nocí, a když dveře zapadly a po chvíli venku odjelo auto, zhasla svíce, naposled halíc staříka, který zavřel oči, do svitu oslnivého plamene.

Bärlach proseděl celou noc v křesle, aniž vstal, aniž se zvedl. Obrovitá, dychtivá životní síla, která v něm ještě jednou mocně vzplála, se zhroutila, skoro dohasínala. S šílenou odvahou se stařík pustil ještě jednou do hry, ale v jedné věci Tschanze obelhal, a když časně zrána při rozbřesku vpadl do pokoje Lutz a zmateně ozna-
moval, že Tschanz byl mezi Ligerzem a Twannem nalezen mrtvý pod autem, které bylo zachyceno vlakem, zastihl komisaře na smrt nemocného. Stařík nařídil ztěžka, aby oznámili Hungertobelovi, že je úterý a že ho mohou operovat.

„Už jen jediný rok,“ slyšel Lutz, jak říká stařík zírající oknem do sklovitého jitra. „Už jen jediný rok.“

I
vy
n
je
n
Pr
s p
i
V
S
k